

Posudek bakalářské/magisterské diplomové práce
Posudek - Závěrečná práce - CŽV

Student:	Anna MAZÁNKOVÁ
Obor:	ČJ - Spg
Název práce v českém jazyce:	Jak končí Páralovy romány ?
Název práce v anglickém jazyce:	How Páral's novels end ?
Vedoucí práce:	PhDr. Josef Peterka, CSc.
Oponent práce:	<u>Mgr. Ina Pišová</u>

Bakalářská práce Anny Mazánkové věnovaná explicitům vybraných románů Vladimíra Párala se vyznačuje jasně definovanou výzkumnou otázkou a zřetelnou schopností držet se zvoleného tématu, a to i v momentech, kdy analyzovaný text nabízí lákavé interpretační odbočky. Práci se tak daří udržet logicky členěnou, sevřenou strukturu a při samotné analýze postupovat systematicky směrem k syntetizujícímu závěru.

Autorka se zaměřuje na neotřelé téma explicitu literárního díla, přičemž si jako materiál vybírá čtyři romány zmíněného Vladimíra Párala. Svoji volbu přitom opírá o zdařilou argumentaci – Vladimír Páral představuje typ autora s poměrně stabilní poetikou, jehož dílo můžeme kontinuálně sledovat po několik desetiletí jinak poměrně dynamického literárního i společenského vývoje. Volba takového autora umožňuje Anně Mazánkové věnovat se drobnohledné analýze vnitřní kompozice jednotlivých děl.

Již v teoretické části (kap. 2) autorka předznamenává, že se pokouší vsazovat explicity do dvou kontextových rámců: do rámce daného díla a do dobového společensko-historického kontextu, přičemž si klade nemalou ambici nalézt „zlomové momenty, kdy se do jejich formální a významové stránky [explicitů, pozn. IP] promítají i vnější aspekty tvorby“ (s. 20).

Samotná analýza explicitů vybraných děl (kap. 3–6) je velmi zdařilá. Svěžími postřehy a řemeslně dobře odvedeným interpretačním propojením explicitů s různými místy napříč daným dílem autorka přesvědčuje o schopnosti využít teoretické nástroje rozpracované v kapitole 2 na konkrétní materiál. Analýza ústí ve shrnující, precizně formulovaný závěr, v němž autorka zachycuje dvě výrazné tendence v Páralově způsobu ukončování děl: tendenci k otevřeným zakončením a leitmotiv cykličnosti.

Jistým rozpakům se nelze ubránit nad literárněhistorickými kapitolami věnovaným konkrétním desetiletím (3.1, 4.1, 5.1, 6.1). Na jednu stranu je potřeba ocenit, že se autorka pokouší uchopit čtyři desetiletí velmi dynamického vývoje československé kulturní a literární scény, na stranu druhou nutno konstatovat, že by se to jistě povedlo lépe, pokud by při tom využila vhodnější sekundární literaturu. Opírat podkapitolu věnovanou 60. letům (3.1) o jeden konferenční sborník, byť provenience UČL AV, a zejména dílo Josefa Hrabáka, ne staršího raných 80. let, navíc místy dobově zatížené, nestačí. Autorka tak ke škodě textu opomenula řadu novějších textů včetně

základních literárněhistorických děl jako Dějiny české literatury 1945-1989 (Janoušek a kol.), které přitom používá na jiném místě své práce. O poznání lépe se již daří vsadit Páralovo dílo do dobových myšlenkových kontextů a v závěru těchto podkapitol ukázat, že vybraná díla z těchto kontextů skutečně vyrůstají.

Po formální stránce je práce v zásadě pořádku, zejména z hlediska přehlednosti a formátování. Značné rezervy má nicméně v oblasti interpunkce, kde četná pochybení ukazují, že by textu slušela pečlivější korektura.

Tyto výtky mají nicméně spíše dílčí charakter a nic nemění na skutečnosti, že se jedná o práci s pozoruhodným tématem a jasně vytyčeným cílem, jehož se pomocí vhodných metodologických nástrojů a citlivé interpretace podařilo dosáhnout.

Práci Anny Mazánkové proto ráda doporučuji k obhajobě.

V Praze dne

.....

Podpis